

Sposób otrzymywania cyanku amonu i cyanków metali alkalicznych. Surowy stop, zawierający cyanki metali ziem alkalicznych, rozmieszany z wodą, nasycy się dwutlenkiem węgla, a następnie poddaje się go destylacji w próżni z węglanem amonu, dotąd dopóki nie przedestyluje się wszystek cyanek amonu, który albo zbiera się bezpośrednio, albo wprowadza do zasady lub kwasu w celu otrzymania odpowiednio cyanku metalu alkalicznego, lub kwasu cyanowodorowego. (Pat. ros. № 11265, Bad. fabr. anil. i sody, Ludwigshafen).

Sposób regenerowania lotnych rozpuszczalników. Parę rozpuszczalnika zmieszaną z powietrzem przepuszcza się przez lodowaty kwas octowy, otrzymaną mieszaninę rozcieńcza się wodą i oddziela rozpuszczalnik przez zlewanie, lub w razie potrzeby przez destylację. (Pat. ros. № 11276, J. Jean, Paryż).

SPRAWOZDANIA.

Działalność Pracowni Chemicznej Muzeum Przemysłu i Rolnictwa w r. 1907.

Wychodząc z założenia, że Pracownia Chemiczna muzealna jest instytucją społeczną i posiadać musi odmienny charakter, niż prywatne pracownie chemiczne, kierownik jej obecny Dr. Jan Bielecki, po objęciu swego stanowiska w połowie października 1905 r., rozpoczął swą działalność przede wszystkim w tym kierunku, aby zaopatrzyć pracownię w takie urządzenia, aparaty i środki, któreby pozwalały na wykonywanie wszelkiego rodzaju badań z dziedziny chemii, z dokładnością i ścisłością na jakie pozwala wogóle obecny stan nauki i techniki laboratoryjnej; aby wzbogacić bibliotekę w dzieła chemiczne treści ogólnej i technicznej, czasopisma chemiczne współczesne i tym sposobem uczynić ją skutecznym źródłem informacji dla szukających porady i pomocy chemicznej; a wreszcie, aby wytworzyć z pracowni chemicznej ognisko, w którym chemicy i przemysłowcy polscy mogliby przeprowadzać różne badania naukowe i techniczne, których z różnych względów nie mogą wykonać w pracowniach fabrycznych lub prywatnych, a które mogą interesować przemysł polski.

W myśl powyższego poglądu, urządzenia pracowni uzupełniono nowymi instalacjami i utworzono osobny oddział elektrochemiczny dla elektrolizy, piec elektryczny do spalań, rozszerzając tym sposobem zakres działalności pracowni do badań elektrochemicznych.

Działalność chemiczna pracowni, wyraziła się przede wszystkim w wykonaniu najróżnorodniejszych analiz, jako to: rud, metali, ziem, glin, margli, torfu, koks, grafitu, superfosfatów, żuzli Thomasa, kości, nawozów mieszanych, wody, wina, kwasu chlebnego, śmietanki, mio-

du, jaj, olejów, tłuszczów, garbików i t. p., następnie w opracowaniu różnych kwestyi chemiczno-technicznych, związanych z fabrykacją krajową, lub z oceną produktów obcego pochodzenia, wreszcie w udzielaniu porad chemicznych, w dokonywaniu ekspertyz i w ułatwianiu osobom obcym przeprowadzania w pracowni badań chemicznych, bądź czysto naukowych, bądź technicznych.

Ogółem korzystało z pracowni w ciągu roku osób 12; niektóre pracowały po kilka miesięcy.

Rezultaty badań naukowych, przeprowadzonych w pracowni, ogłosił dotychczas tylko p. Tadeusz Miłobędzki „O jodometrycznem oznaczania miana nadmanganianu potasu” (Chemik Polski № 5 i 6 z r. 1906) i po niemiecku: „Über die jodometrische Titerbestimmung von Kaliumpermanganat” (Zeitschrift für analytische Chemie № 1 z r. 1907). Rezultaty innych prac ogłoszone będą w r. 1907.

Krótki podręcznik mineralogii ułożył S. Kontkiewicz. Warszawa. Skład główny w księgarni E. Wende i S-ka. 1907. Str. 226 z rycinami i tablicami. Cena w oprawie kart. rb. 1.

Z zapomogi Kasy pomocy dla osób pracujących na polu naukowym imienia d-ra Józefa Mianowskiego wydaną została nowa książka stanowiąca doskonały podręcznik do nauki mineralogii dla młodzieży obznajmionej już z zasadami fizyki i chemii. Jest ona rezultatem 12-letniej pracy pedagogicznej autora w Szkole Górniczej w Dąbrowie, wzoruje się zaś ona na wykładzie tej nauki w Saskiej Akademii górniczej we Frejbergu, gdzie wykształciło się niejedno pokolenie górników, dla których mineralogia stanowi jeden z najważniejszych przedmiotów. Autor, nie zmieniając wypróbowanego układu, skrócił go i uprościł, czyniąc przez to znakomitym ten podręcznik do wykładu mineralogii w szkole średniej. Do książeczki dodana jest tablica przedstawiająca zestawienie opisanych najważniejszych minerałów podług układu Frejbergskiego, jak również i podług układu chemicznego. Skrót z tablic Wejsbacha do oznaczania minerałów na zasadzie cech zewnętrznych i siatki, służące do sporządzania modeli krystalograficznych, stanowią bardzo cenny dla uczących się dodatek. Towarzystwo Pomocy Naukowych „Urania” w Warszawie (ul. Bracka № 18) sprzedaje po umiarkowanej cenie zbiorki ze 100 najgłówniejszych minerałów i skał z pomiędzy opisanych w podręczniku bez czego nauka mineralogii jest niemożliwą.

Stopniowe, systematyczne przechodzenie od rzeczy znanych do nieznanych, objaśnianych krok za krokiem językiem ścisłym, jasnym i nadzwyczaj pięknym, uczą nie tylko zasad mineralogii, ale też zwiezłości i ścisłości wyrażania się, co dziś jest tak rzadkie nawet między nieuczniami. Jeżeli zadaniem szkoły jest nie tylko wzbogacić umysł ucznia pewnym zapasem wiadomości, nie tylko rozwijać w nim zdolności obserwacyjne, ale ćwiczyć w rozumowaniu i rozwinięciu umiejętności dokładnego opisanie i scharakteryzowania obserwacji, to książka p. K. nadaje się do tego w bardzo wysokim sto-